

Старо Търново.

Търново е въ долина-та, прѣзъ която тече Янтра отъ Стара-планина камъ Дунавъ. Тая рѣка става отъ планински потоци, скача отъ стѣна на стѣна, слиза отъ височини-тѣ, пѣни се, бучи, пролѣтъ расте, лѣтѣ спада, есень пакъ расте, а зимѣ не тѣрши на себе ледени окови. Надъ нея, на половина-та ѳ, която е по-близу до изворъ-тъ, намѣстила се е българска-та столица. Тя е избрала за себе си мѣсто въ тѣсна-та долина тамъ, дѣто Янтра се изви́ва на лжкатушки като змия, просича каменито-то бърдо и прави два не еднакви кжта. Отъ широкиѳ пжтъ се спуштатъ надалече бърда, които окржжаватъ на полукржгъ, правятъ измежду него и себе едно малко равниште, което, като че ли е отъ природа-та отредено за градъ. На това равниште се е раширило Търново, усрѣдоточено около равниште-то, обиколено повече-то отъ рѣка-та, а само отъ една страна съ двѣ кжшти. Градъ-тъ е прѣминжлъ и рѣка-та, нъ само толкова, колкото му сж допуснжли бърда-та, които се издигатъ надъ градъ-тъ то като малки брѣгове, то като стръмни бърда. По едни-тѣ се простираха кжшти и кжштици, по други-тѣ съ мжхъ покрити стѣни и брѣшлянъ. Между тия издигаха се надъ цѣлий градъ три сгради, достойни за чудение.

Тия сгради бѣха градишта-та по висини-тѣ. Нъ само двѣ имаха зидове и бѣха намѣстени така, каквото да служатъ тѣмъ за отбрана, а на бунтовници-тѣ за плашило. Наистина, и тогава имаха леснина, нъ само отъ тая страна имаха слабостъ, дѣто неможиха да вджхнжтъ страхъ съ топовски гърмежъ; нъ намѣсто това можеха да хвѣрлятъ тежки камене и да